

Овца та ни не е била
 Така лупелива,
 Агнешът ни не е бил
 Като суха мравка,
 Трациът ни не е бил
 Вълкави и дъски,
 Сестричът ни не е бил
 Турски ревендиш,
 Тряпачето ни не е било
 Наши кеседрии;
 Но пораба не е чувствувал
 Блатевъ Палабанго,
 Не усдаде народътъ си
 Ни Хаджи Иванго;
 Не е давалъ ни Теловаръ
 Въ своята дружина!
 За дъхъ паръ за комадъ хлѣбъ
 За първа ланика.
 Да Ви кажемъ още това,
 Че въ онова время
 Подмарило то не е искало
 Да си и да дръне;
 А е било въ тояго то си
 Сѣка вонтуига,
 Козто е коети гизла
 Изъ чорба панизъ.
